

У ГІТАЛОВЦІВ

ДОРОГІ ДРУЗІ!

Разом з усім народом нам будувати комунізм, і нам жити в новому суспільстві. Уважно вивчайте нашу чудову соціалістичну дійсність, вчіться знаходити скрізь — на виробництві і в побуті — паростки нового, активно, невтомно підтримуйте, поширюйте їх.

(Із Звернення Центрального Комітету ВЛКСМ «До комсомольців і комсомолок, до всіх юнаків і дівчат Радянського Союзу»).

Пролетарі всіх країн, єднатесь!

Останні приготування до жнив ведуть механізатори бригади двічі Героя Соціалістичної Праці О. В. Гіталова з колгоспу імені XX з'їзду КПРС Новоукраїнського району. Завзято трудяться комсомольці прославленої бригади. Станіслав ПІЧКУР (знімок вгорі) уже підготував до роботи бурякозбиральний комбайн, а днями завершує ремонт вилдрюера. У Петра БІГУНА (знімок внизу) «Сталінець-4М» готовий хоч сьогодні в замітку — на збирання добрної озимини.

Провести збирання за 8-10 днів — таке зобов'язання молодих гіталовців на честь з'їзду рідної партії.

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання V
№ 71 (422)

П'ятниця, 16 червня 1961 р.

Ціна 2 коп.

СВІТЯТЬ НОВІ МАЯКИ

Усі попередні роки в колгоспі «Україна» найбільше молока надавали досвідчені встерани праці. Для молоді справжніми маяками завжди були Євдокія Григорівна Педюра і Олександра Степанівна Рожевич. Тепер засвітилися нові маяки. Понад 1.100 літрів молока від кожної корови мають Ліда Качаєва, Ліда Кочерга, Євдокія Драгой, Люба Жанталай.

Хороше працюють дівчата. Дивисься на них і переконешся, що свої зобов'язання, взяті на честь наступного XXII з'їзду КПРС, вони виконують достроково.

В. КРАЙНИЙ,
завідуючий фермою,
Компаніївський район.

ПРИРОДА цей рік, як може, догождає петрівцям. Рясні дощі час від часу зволожують землю, сонце особливо гарячі промені ховає за хмарами... Росте, буде все на полях.

Та хіба це може заспокоїти хліборобів? Росте ж і сіяне, і зовсім несіяне ними. Поміж кукурудзою міншій та молочай, поруч з бур'яками ті ж самі бур'яни в сусідстві із сврпіпою.

Ось і пильнують механізатори, від зорі до зорі гострими лапами культиваторів спускають у міжряддях кукурудзи, соняшників, буряків землю, піднімають підкорінь бур'яни. Сприятливі природні умови треба вміло використати.

В іскрівському колгоспі імені XX з'їзду КПРС за-

А ЯКІСТЬ?

вершено проривку цукрових буряків на всій площі 325 гектарів. Щоб впоратись завчасно, правління колгоспу встановило додаткову грошову оплату — 20 копійок за кожну прорвану сотку і обумовило видачу її виконанням роботи в строк.

Строк був стислий — 9 днів, і за його дотримання розгорнулося змагання в усіх чотирьох бригадах. Наполегливо працювали жінки

на плантаціях. На два дні раніше строку з цією роботою впорались колгоспниці третьої і четвертої бригад, на восьмий день букети були розібрані на плантації другої. Запізнивалась лише перша.

Почуття відповідальності за долю врожаю цукристих вицілому по колгоспу не давало буряководам трьох бригад спокійно спостерігати за відставанням. Вони всі прийшли на допомогу першій, і на дев'ятий день було завершено проривку буряків у колгоспі.

Слідом за розбиранням букетів почалось підживлення рослин. Мінеральними добривами вже підкормлено сто гектарів посівів цукристої.

Механізована ланка Івана Парасенка, як і торік, служить маяком для всіх кукурудзоводів району. Вона одержала чудові квадрати на всіх 165 гектарах своєї ділянки, двічі заборонувала плантацію, першою почала міжрядний обробіток королеви полів.

Зараз вже всі 1350 гектарів кукурудзи оброблені в двох напрямках і в цьому велика заслуга трактористів-швидкісників Миколи Ігнатова, Павла Овдія, Івана Амброзюка та інших, які псевсякденно виконували по дві норми.

У іскрівських швидкісників є послідовники в Чечелі-

івці, в колгоспі «Перше травня». Павло Мирошник на своєму «Беларусі» щодня обробляє по 45 гектарів міжрядь — виконує по дві норми.

Чудово працюють Олексій Чернишов, Іван Маловичко та інші. Завдяки їх зусиллям на половині площі посіву кукурудзи міжряддя спущені в одному напрямку, в бригаді Миколи Шульженка повзводж і вперек оброблені міжряддя на всіх 300 гектарах королеви полів.

Однак час подивитись і на якість. В другій бригаді колгоспу перший обробіток міжрядь веде на своїй ділянці механізована ланка Дмитра Косенка.

Після короткого відпочинку в тіні молоді лісосмуги ланковий змінє свого напарника Данила Лихошерста, але лані культиватора, як і раніше, лишаються незаглибленими. Вони йдуть не на глибини 10-12 сантиметрів, а по поверхні, спускають лише верхній, сухий шар ґрунту, всього на 3-4 сантиметри. Під ним лишається тверда підшва, через яку утруднюється доступ повітря до коріння молодих рослин.

Голова колгоспу товчить на цій підшві і звинувачує природу:

— Ляло ж всю зиму! А хіба сівби кукурудзи не передував передпосівний обробіток ґрунту? Коли ж він був поганим, то цей недолік треба виправити зараз.

Н. СТУРОВА,
Петрівський район.

ВИГРАЛИ ДОЛИНЧАНИ

ДНЯМИ до робітників Долинського маслозаводу завітали їх колеги по професії, суперники по змаганню — бобринецькі маслороби. Гості детально перевіряли роботу підприємства, якість продукції. І які не були прихепливі — не знайшли недоліків, визнали себе переможеними в соціалістичному змаганні. По всіх показниках їх обігнали долинчани. Значно перевищили вони план випуску масла, сиру, казеїну, а вищим сортом пішло 98,5 процента всієї продукції при плані 92 проценти. У бобринчан же — справа гірша. Вони випустили першосортної продукції лише 79 процентів при плані 91.

План по випуску всієї валової продукції Долинський маслозавод виконав на 115,7 процента. Успіхи ці радують колектив заводу, куди велику частку вклали і комсомольці підприємства.

Запитайте першого-ліпшого робітника — і вам неодмінно назовуть в числі кращих компресорника Миколу Крижанівського, і при цьому неодмінно додадуть:

— Він — комсомольський вождь!

З ішоною відгукуються і про заступника секретаря комсомольської організації механіка заводу Василя Білецького. Портрети їх завжди красуються на Дошці пошани.

Завзято трудяться і вно-

сять посильний вклад у загальну справу кочегар Микола Корнев, слюсар Олег Савченко, лаборантки Раїса Іванченко і Людмила Левицька та інші.

На своїх зборах комсомольці маслозаводу охоче підтримали ініціативу мостквичів і вирішили ознаменувати XXII з'їзд Комуністичної партії достроковим виконанням річного плану.

А. ПЕТЛОВАНА,
Долинський район.

Михайло Рубан — коваль

РАНО прокидається село Грузьке, яке утопає в яскравій зелені дерев. Поспішають на працю невтомні трударі.

Важкий ковальський молот опустився на кувалду. З колгоспної кузні вириваються його передзвони. Вони летять далеко-далеко, сповіщаючи про початок трудового дня сільських ковалів.

Михайло кинув на підлогу готову деталь і витер долонею спітніле чоло. Ось він знову вправно орудує молотом. І так завжди, день у день Михайло Рубан разом з досвідченим ковалем комуністом Іваном Нестеренком кують нові деталі, здобувають перемогу за перемогу у своїй праці.

Лише два роки минуло відтоді, як молодий трудівник вперше переступив поріг кузні артілі імені Чапа-

єва. А скільки борін, лемешів, плугів, різних коліс пройшли через роботящі руки юнака. Своєю невтомною працею Михайло здобув законну пошану серед односельчан. Нещодавно працюючого молотобойця прийнято в члени Ленінського комсомолу.

І. НАЗАРТІЙ,
Кіровоградський район.

Для мартенів

Організовано виходять на недільники по збиранню металолому комсомольці Знам'янського вагонного депо. За два останні недільники члени комсомольсько-молодіжних бригад А. Онолова та М. Сапожнікова зібрали й відвантажили 17 тонн металолому.

Р. АНІШІНА,

Звання здобуто

ЩЕ В МИНУЛОМУ році Ольга Науменко, Олександра Кубальська та Ольга Росовська почали боротись за право називатись ударниками комуністичної праці. І от нещодавно мрія подруг збулася: їм присвоєно почесне звання. Тепер доярки взялися за роботу ще енергійніше і пообіцяли свої річні зобов'язання виконати до дня відкриття XXII з'їзду КПРС.

В. КОПЕЯКІН.

Колгосп імені Сталіна,
Добровеличківський район.

Пленум обкому КП України

13 червня відбувся пленум Кіровоградського обкому КП України, який розглянув організаційні питання.

Пленум задовольнив просьбу В. Ф. Сторожука і увільнив його від обов'язків редактора обласної газети «Кіровоградська правда» та вивів із кандидатів у члени бюро обкому партії.

Пленум затвердив редактором обласної газети «Кіровоградська правда» і обрав кандидатом у члени бюро обкому КП України О. К. Піскунова, увільнивши його від обов'язків завідувача відділом пропаганди і агітації обкому партії.

Завідуючим відділом пропаганди і агітації обкому КП України пленум затвердив Д. С. Сиволопа.

ЗАПАЛЮВАТИ ЛЮДЕЙ НА ВИКОНАННЯ ЗОБОВ'ЯЗАНЬ

13 червня 1961 р. відбувся збори обласного партійного активу. Учасники зборів обговорили питання «Про політичну роботу серед трудівників сільськогосподарства області по забезпеченню виконання рішень січневих Пленумів ЦК КПРС і ЦК КП України». З доповіддю виступив секретар обласного комітету КП України тов. Сергієнко С. З.

(Із зборів обласного партійного активу)

Останнім часом підвищилась діяльність, розширилась сфера впливу ідеологічної роботи, тіснішим став її зв'язок з практичними завданнями комуністичного будівництва. Це сприяло підвищенню політичної і трудової активності мас, посиленню їх боротьби за дальше піднесення сільськогосподарського виробництва.

Партійні організації Добровеличківського району, відзначає доповідач, добились того, що в усіх колгоспах регулярно, щодаки, підбиваються підсумки роботи доярок, щомісяця — інших тваринників, поперіодах робіт — в бригадах і ланках. Результати широко обговорюються на нарадах, зборах, де перемагає урочисто вручаються перехідні вимпели, мандати і грошові премії, критикують відстаючих, намічаються заходи, які б усунули існуючі недоліки. В районі практикуються змагання «Сильніший — слабшому». Так, доярки колгоспу імені Сталіна домоглися добитися успіхів тваринникам артілі імені 40-річчя Жовтня. Ці-

леспрямована організаторська і виховна робота сприяла тому, що колгоспи району успішно виконали піврічний план виробництва і заготівель молока, яєць і вовни, наближаються до завершення виконання плану виробництва і продажу м'яса.

Проте рівень масово-політичної роботи в ряді районів колгоспів і радгоспів не відповідає вимогам часу. Незадовільна пропаганда і мляве впровадження передового досвіду, відсутність контролю за виконанням взятих зобов'язань, формальна організація змагань призвели до того, що деякі райони не виконують намічених завдань. В багатьох радгоспах і колгоспах масово-політична робота не набула потрібного розмаху, їй бракує конкретності, цілеспрямованості, бойового, наступального характеру. Це стосується господарств Компанієвського, Маловеличківського, Хмельвського та інших районів.

Не відповідає вимогам часу і стан виховної роботи серед молоді і жінок. Багато комсомольських організацій працює незадовільно, мало проводять цікавих, змістовних заходів, на які охоче йдуть юнаки й дівчата, не охоплюють своїм

ідейним впливом широких мас неспілкової молоді. Все це веде до того, що частина юнаків і дівчат відгороджуються від колективу, ніде не працюють, проявляють зневагу до фізичної праці, стають на шлях аморальних вчинків і злочинів.

Ці недоліки пояснюються, насамперед, тим, що міськкоми, райкоми КП України, первинні парторганізації, обком, міськкоми і райкоми комсомолу слабо борються за піднесення безздатності комсомольських організацій, жіночих рад.

Багато цінних думок і пропозицій з питання, що обговорювалось, висловили у своїх виступах секретар Гайворонського райкому партії тов. Корж, секретар Добровеличківського райкому КП України тов. Кондратенко, секретар обкому ЛКСМУ тов. Мальований, заступник голови облвиконкому тов. Корнєєв, секретар Хмельвського райкому КП України тов. Заватій і ін.

На зборах активу з промовою виступив другий секретар обкому КП України тов. Кравченко. В роботі зборів активу взяв участь і виступив з промовою завідувачий сектором ЦК КП України тов. Птиця.

Учасники партактиву області прийняли постанову, спрямовану на дальше поліпшення масово-політичної роботи серед трудящих області.

— Увага! Увага! Виводимо на орбіту наш сатиричний супутник. Одну хвилиночку...

Директор Новопраського районного Будинку культури Б. Олійник і комбайнер колгоспу «Червоний прапор» М. Бугайвський встановлюють модель ракети-носія, виготовлену з картопу, і обтягнуту тканиною.

— Полетів...

— Зараз він проноситься над селом Головкивка. Але що це? Не видно. Пропав супутник.

— Де?

— В густих хмарах.

— Звіки взялися вони в ясну погоду?

— З димоходу колгоспниці Улти Кузьменко.

— А що вона робить? Піч топить?

— Не топить, а варить самогон.

— Виходить, другу професію набуває?

— Ага, скоро їй районний прокурор визначить категорію.

Саме конкретність, точна адреса тих, кого ми хвалимо і кого критикуємо — найбільш характерна особливість виступів нашої агі-

Орбітою сатиричного супутника

культбригади. Перед кожним виступом в село ми дізнаємось у відповідних організаціях, про стан справ даної артілі, про ледарів, бракоробів, хуліганів. Відповідно змінюється програма, дописуються нові куплети. Частівки на місцеві теми особливо добре сприймаються трудівниками полів.

А коли на імprovізованій сцені з'являється солістка колективу Тетяна Надтока, або закружують у темпераментному гуцульському танці машиністка райвиконкому Валентина Індича і конюх райвійськкомату Олександр Пашенко, ніхто з присутніх не залишається байдужим. Ноги присутніх самі собою відбивають такт музики. Пригадую, в селі Троянці ми виступали на молочно-товарній фермі. Глядачі влаштувалися на яслах. Тільки-но почали концерт, встає один з колгоспників і каже:

— Дозвольте, дорогі товариші, разом з вами станцювати.

В результаті концерт вий-

шов чудовий, хоч і дещо незвичайний.

Агіткультбригада Новопраського районного Будинку культури приїжджає в села не як гість, не тільки для того, щоб показати концертну програму. Це було б дуже легко і просто. Ми прагнемо по-справжньому допомогти колгоспникам у роботі. Літпрацівник районної газети «Лейський шляхом» Зоя Петленко зразу ж після прибуття випускає «польовку», Борис Олександрович Олійник читає на польовому стані, в тракторних бригадах та фермах лекції, проводить бесіди, а баяніст Ілля Соловійов, керівник танцювального гуртка Валентина Земська, при будь-якій можливості, консультують учасників художньої самодіяльності.

Наш колектив вже дав для колгоспників навколишніх сіл 18 концертів. Думаємо на протязі літа обслужити всі колгоспи району.

Т. КОВТУН, художній керівник Новопраського районного Будинку культури.

У Президії Верховної Ради Української РСР

Президія Верховної Ради Української РСР прийняла указ «Про посилення боротьби з особами, які ухиляються від суспільно корисної праці і ведуть антигромадський паразитичний спосіб життя».

В Указі відзначається, що трудящі нашої країни під керівництвом Комуністичної партії самовіддано працюють над здійсненням величезних завдань комуністичного будівництва і досягли видатних успіхів у розвитку соціалістичної економіки, науки і культури, в зростанні національного добробуту.

Проте, говориться далі в Указі, є ще окремі особи, які, будучи працездатними, ухиляються від суспільно корисної праці, не виконують ніякої корисної роботи ні в суспільстві, ні в сім'ї, ведуть антигромадський паразитичний спосіб життя, займаються приватнопідприємницькою діяльністю, заборонами промислами, жебрацтвом, спекуляцією. Іноді вони про людське око влаштовуються на роботу, а фактично живуть явно не у відповідності з своїми трудовими доходами, збагачуються за рахунок держави, за рахунок трудящих, застосовують найману працю і одержують нетрудові доходи від дачних і земельних ділянок, від експлуатації власних автомашин, споруджують на нетрудові кошти будинки, дачі, використовуючи для цього незаконно придбані будівельні матеріали або скоюють інші антигромадські вчинки, що дають їм змогу вести паразитичний спосіб життя. В колгоспах такі особи, користуючись пільгами, що надані колгоспникам, ухиляються від чесної праці, розкрадають колгоспне майно, займаються самогосподарством, пияцтвом, своєю антигромадською поведінкою підбивають трудову дисципліну і тим самим завдають шкоди громадському господарству та інтересам чесних працюючих колгоспників.

З антигромадськими паразитичними елементами, підкреслюється в Указі, необхідно вести рішучу боротьбу до повного викорінення цього ганебного явища в нашому суспільстві, створювати навколо таких осіб атмосферу непереносимості і загального осуду, застосовуючи до них більш рішучі заходи громадського та державного впливу.

Беручи до уваги численні побажання трудящих про необхідність посилення боротьби з антигромадськими паразитичними елементами, Президія Верховної Ради Української РСР встановила,

що повнолітні працездатні особи, які не бажають сумлінно виконувати найважливіший конституційний обов'язок — чесно трудитися за своїми здібностями, ухиляються від суспільно корисної праці, одержують нетрудові доходи, або скоюють інші антигромадські вчинки, підлягають за постановою районного народного суду виселенню в спеціально відведені місцевості на строк від двох до п'яти років з конфіскацією придбаного на нетрудові доходи майна (будинки, дачі, автомашини та інші речі і цінності) із обов'язковим залученням цих осіб з метою перевиховання до трудової діяльності в місцях поселення.

Такі ж заходи впливу як за постановою районного (міського) народного суду, так і за громадським вироком, винесеним загальними зборами колективу трудящих по підприємствах, цехах, установах, організаціях, колгоспах і колгоспних бригадах, застосовуються також до осіб, які влаштовуються на роботу на підприємствах, у державних та громадських установах або є членами колгоспу лише про людське око, а фактично, користуючись пільгами і перевагами робітників, колгоспників і службовців, ведуть паразитичний спосіб життя.

Згідно з Указом, постановою районного (міського) народного суду відносно особи, яка ухиляється від суспільно корисної праці і веде антигромадський паразитичний спосіб життя, є остаточною і оскарженню не підлягає. Громадський вирок про виселення підлягає затвердженню виконавчим комітетом районної (міської) Ради депутатів трудящих, рішення якого є остаточною.

Якщо виселена особа зразковою поведінкою і чесним ставленням до праці доведе своє виправлення, відзначається в Указі, то після відбуття нею не менше половини призначеного строку виселення вона може бути достроково звільнена з місця поселення районним (міським) народним судом за клопотаннями громадських організацій.

Працездатні особи, які внаслідок систематичного зловживання спиртними напоями, стали злісними п'яницями і своєю непристойною поведінкою створюють ненормальні умови для спільного проживання в сім'ї чи квартирі, — направляються за постановою суду до лікувально-трудових відділень при виправно-трудовах колоніях на строк до одного року.

Президія Верховної Ради Української РСР доручила Раді Міністрів Української РСР провести необхідні заходи, що впливають з цього Указу.

ЗАВИСОКИЙ УРОЖАЙ

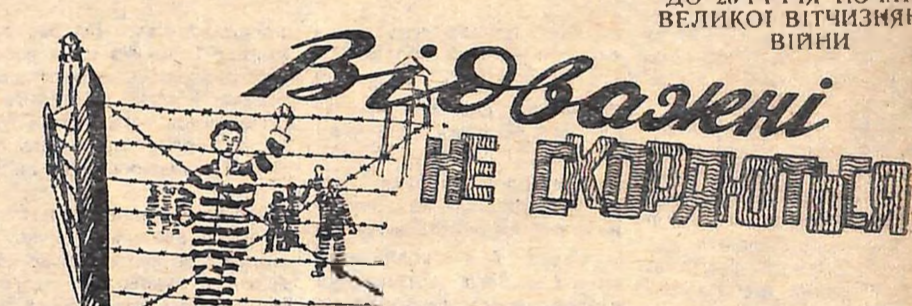

З такою тематичною програмою агіткультбригада Кіровоградського Паладу культури імені Жовтня виступила у підшефних колгоспах імені Шевченка та імені XX з'їзду КПРС. Вдень солісти Ю. Іванченко, М. Демещенко, В. Білецький, танцюристи Л. Сохрана та А. Ляшенко, читачка А. Сорочинська демонстрували своє мистецтво на польових станах і тваринницьких фермах, а після трудового дня колгоспники зібрались у клубі. Тут доповідь про міжнародне становище зробила голова правління Паладу культури Р. М. Волошина. Потім для присутніх силами самодіяльних артистів був даний великий концерт.

Шефи приїхали не з голими руками. Вони привезли з собою портрети керівників партії і уряду, картини відомих художників. Все це залишили колгоспникам. А в артілі імені XX з'їзду КПРС червонозорістці допомогли відремонтувати клуб, повісили на вікна нові гардини, в кожній бригаді обладнали книжкову пересувку.

У відвіток агіткультбригада Паладу культури імені Жовтня виїхала на 10 днів у Новоукраїнський район до підшефних будівельних бригад. Культармія побувають з концертною програмою у всіх семи відділках радгоспу, обладнають клуби та червоні кутки гонимими завісими, наочною агітацією. В подарунок сільським друзям кіровоградці повезли бани, гармонії, скрипки, гітари, радіоприймачі та спортивінвентар.

Я. КРАСНОВСЬКИЙ, учасник агіткультбригади Кіровоградського Паладу культури імені Жовтня перед вїздом обговорюють план гастролей. Зліва керівник колективу Г. Грищенко. Фото В. Ласуна.

Важкого свята чи збору півонієр спасівської школи, виступивши на урочистій лінійці, починають доповідати незмінним: — Товаришу голова ради дружини! Півонієрська дружина імені Павлика Артеменка...

Павлик Артеменко... Хто він такий? Чому саме його ім'ям називається півонієрська дружина села Спасово?

Він прожив мало. Всього 19 років. Але побачити й зробити встиг багато. Його найперші «відкриття» світу, сумніви, думки виростили і міцніли тут, у Спасово, де пройшли дитинство і частка суворості юності. В тій школі, дружина якої щиро носить ім'я Павлика, він вчився. Як і тисячі сьогоднішніх школярів, захоплювався книгами і безмежно радів, коли йому доручали відповідальні завдання. Стрункий, білявий хлопчина подобався своїм ровесникам рішучістю і сміливістю.

В той день Павлик одержував свідчення про закінчення семірички. Святково настроєні однокласники, хлопці особливо дотепні, дівчата — незвичайно ніжні. Сновіді, мрії... І раптом вбивче, страшне повідомлення: «Війна». Вже горіли у вогні західні кордони, виростили свіжі могилки... Павлик гарячково роздумував: в армію? Не візьмуть. Залишитись в селі? Ні, він — комсомолец. Він не буде сидіти, склавши руки, коли ворог загрожувє Батьківщині.

В серпні 1941 року запало зловісним гаром і в Спасово. Фашисти увійшли в рідне село. Павлик переховувався, чекаючи слушної нагоди зв'язатися з партизанами. Та однієї ночі хлопець опинився за колючим дротом. Поліцаї, роблячи масо-

ву облогу по набору молоді на роботи в Німеччину, вкрили схованку юнака. Перед відїздом, заспоконуючи матір, твердо сказав: — Все одно втечу. Ще на станції Знамянка Павлик спробував було пірнути під вагонами, та вартовий помітив. Вперше хлопець відчув пекучу біль від важкого фашистського чобота. Думки про втечу не покидали. Відлежавши кілька днів після побіїв, на перелітній однієї з західних областей України Павло з чотирма товаришами вистрибнули з поїзда. Ще кілька кроків — і врятування. Та раптом їх помітили фашисти з дрезини. По втічках відкрили шалений вогонь. Зв'язаних, ледве живих їх доставили в комендатуру. І знову тужливий перестук вагонних коліс: «Неволя, неволя, неволя...» В Німеччині Артеменко понав до одного з власних

ШЛЯХОМ

У КОЖНОЇ людини є свої шляхи-дороги. Одних вони ведуть вперед, до незвіданих далей, через труднощі і незгоди, інших приводять до тихої заводі, до життя спокійного, без пошуків і хвилювань. Інколи, буває, задумався: а який же в тебе, Володимире, шлях, чи вірним курсом ідеш ти?

Закінчивши середню школу, пішов служити в ряди Радянської Армії. Коли повернувся додому в 1959 році, був уже кандидатом у члени партії. Працював у Витязівці судвиконавцем, згодом — у колгоспі обліковцем бригади. Вчився на курсах в Кіровограді, а потім був інструктором фізичної підготовки у своїй же сільгоспартії. Очолював комсомольську організацію. Але все це мене не задовольняло. Молоді руки тягнулися до справді творчої праці. З газет і журналів дізнався про Ярослава Чижика, читав нарис про Леонтія Лукашевського. Замислювався не раз. Адже і я — член КПРС, маю середню освіту, молодий. Чи не піти й собі шляхом новатора?

Свою думку висловив колгоспним керівникам. Дехто, правда, завагався: чи варто, мовляв, у нього й так обов'язків немало. Проте рішення моє було твердим.

У минулому році, напередодні Жовтневих свят, я прийняв групу свиней на відгодівлю. Господарство доручило мені закладати перегородки секцій поламані, корита побиті, свині худі. Озброївся я цвяхами, молотком і став наводити порядок у станках.

На фермі працювали одні жінки. Здивовано дивилися вони, як я виконував традиційну «жіночу» роботу. Дякі не раз кидали:

— Нещо воно тобі здалося хлопцем? Це ж не у волейбол грати! Мені від таких слів не стало прикро — навпаки, ще більше проймався вірою, що свого доб'юся. Адже я прийшов на ферму не в гонити за славою, за рекордами, — мене привело сюди шире бажання спробувати свої сили, принести більше користі рідній артілі.

ЛЮТУВАЛА зимова віхла, дощукали то морози, то холодні дощі. Кор-

ми доводилося підносити і готувати вручну, вичищати гній сапою, бо на фермі ніякої механізації немає. У нас єдиний «механізм», що полегшує роботу свинаря, — це коромисло для піднесення корму відрами. У відкритих секціях для годівлі поголів'я замерзала вода.

Було нелегко, та духом не занепадав. До нового року я здав державі близько 60 центнерів свинини, середньодобовий приріст кожної тварини становив 450 грамів.

НОВАТОРІВ

Ще в листопаді читав у газетах заголовок Л. Лукашевського до тваринників про оволодіння сільськогосподарською технікою. Не раз говорив керівникам колгоспу і щодо механізації, і щодо збільшення групи свиней, яких доглядаю. Обіцяли: групу укомплектуємо, дідівські методи роботи поламаємо. Та на цьому справа і скінчилася.

Відсутність механізації не дозволяє взяти підвищені зобов'язання. Тому вони в мене невисокі: вирішив я відгодувати в цьому році 750 голів свиней і здати державі 650 центнерів свинини. В цьому році вже здав близько 200 голів свиней. У літньому таборі утримується 300 голів. Уже зараз вага кожної з них становить 70 і більше кілограмів. Незабаром усе поголів'я відправлю на державний заготівельний пункт і відразу ж наберу нову групу з 350 поросят чотиримісячного віку.

Завдяки дотриманню суворого розпорядку дня, застосуванню вільно-пугульного утримання великих груп свиней значно зріс добовий приріст живої ваги тварин. Було б хороше, якби в роботі використали ще самогодовниці і автопоїлки. На жаль, у нас на фермі їх немає.

Окремо хочу сказати про годівлю свинопоголів'я. На відміну від минулого року раціони значно збільшені і забезпечують швидкий ріст тварин. На одну голову щодоби видаємо 3 кілограми комбінованого кукурудзяного силосу, 2 кілограми дерті, 6 літрів молочних відвіток і мінеральну підкормку. А в останні дні тварини одержують свіжескошену люцернову масу.

Не можу не закінчити це

докору правлінню артілі. Уже давно час по-справжньому зайнятися розвитком свинарства, створити відповідні умови для роботи людей, а не обминати ферму. Треба й відгодівельний пункт розширити, вдосконалити працю на ньому.

Лише тоді артіль виконає державний план продажу свинини. А я, в свою чергу, не пошкодую сил і енергії — збільшу групу свиней і буду виробляти якісне і дешеве м'ясо.

ТА не тільки про себе, про свою артіль думаю я зараз. Хвилює мене й інше. Закінчився учбовий рік у школах. Багато юнаків і дівчат вирішують важливе життєве питання: ким бути? І саме до них я звертаюся. Юні друзі! Нашій країні потрібно більше молодих дослідників Ярослава Чижика і Леонтія Лукашевського, які б своєю працею збільшували виробництво продуктів тваринництва. Тож беріть цю важливу справу в свої міцні, сильні руки. Сміливіше дерзайте, і власними зусиллями підготуємо славі подарунки ХХІІ з'їздові нашої партії.

В. ДУБОВИК,
свинар колгоспу «Україна» Бобринецького району, позаштатний кореспондент «Молодого комуніста».

БУДНІ ЗМІНИ ТРУДОВОЇ

ТРЕТІЙ рік існує при Гнатівській середній трудовій політехнічній школі Новоукраїнського району учнівська виробнича бригада. Вона має «свого бригадира (дев'ятикласник Володимир Майстренко), обліковця (Олександр Даниленко), 11 ланкових.

У школі є ротатійна таблиця навчально-виробничої ділянки. По ній визначають поля, ділянки під посів тих чи інших культур, чергування сівозміні. Керівник виробничого навчання Ніна Прохорівна Павленко добре ознайомила кожного учня з ротатійною таблицею (знімок праворуч).

При виробничій бригаді працює рада з 19 осіб. Очолює її голова колгоспу імені Котовського П. А. Панасюк. Рада вирішує питання удобрення полів, підготовки і проведення тих чи інших робіт, організації праці і відпочинку виробничників, займається поширенням передового досвіду.

Своїми силами виробничники обробляють 128 гектарів землі, а в період літніх канікул активно допомагають колгоспам «Світло» та імені Котовського у проведенні господарських робіт.

Відмінними механізаторами зарекомендували себе Михайло Барзіков і Анатолій Ковальов. Торік під час

збирання хлібів вони працювали в колгоспі вже як помічники комбайнерів.

Як і всі хлібороби, члени виробничої бригади прагнуть відзначити ХХІІ з'їзд рідної партії високим врожайом. Їх зобов'язання такі: виростити на 15 гектарах по 60 центнерів, а на 85 гектарах — по 50 центнерів кукурудзи в зерні; одержати 25-центнерний врожай соняшника на площі 10 гектарів, зібрати по 350 центнерів цукрових буряків та 180 центнерів овочів на площі 5 гектарів.

Зараз учні старанно дотримують свої посіви.

Вміють виробничники не

тільки добре вчитися, завзято працювати, а й весело відпочивати (знімок вишу). Літні канікули вони проводять у таборі, влаштованому при школі. Любителі мистецтва віддають свій вільний час художній самодіяльності, інші — захоплюються книгами, радіо, спортом. Та немає жодного, хто б не любив цікаві мандри. Торік, наприклад, в Києві, в Софійському парку. Ще цікавішими туристськими походами відзначать учні пішніше літо.

Текст і фото

Ю. ЦЕЛИХА.

Новоукраїнський район.

В Ульяновському районі

У ГОЛОВАНІВСЬКУ проходили обласний кушоний огляд художньої самодіяльності шкіл Гайворонського, Ульяновського, Вільшанського та Голованівського районів. Високу оцінку жюри одержали учасники художньої самодіяльності Ульяновського району. Майстерне виконали танець «Метелиця» учасники танцювального колективу СШ № 2, а учні Шамраївської восьмирічної школи — танець «Свято врожаю».

СЛАВНІ подарунки готують ХХІІ з'їзду піонерів району. Юні лєнінці посадили і доглядають 30 тисяч фруктових і декоративних дерев, вже зібрали 55 тонн металевого лому.

Піонери і школярі Синківської середньої школи вже здали державі 580 кілограмів та 50 кілограмів макулатури.

На рахунок 70098

ІНІЦІАТИВИ кавіньських піонерів на честь 40-річчя піонерської організації в м. Канєві на місці героїчної загибелі любимого письменника радянських дітей Аркадія Гайдара вирішено побудувати бібліотеку.

У зверненні до всіх піонерів України юні лєнінці Канєва запропонували створити гайдарівський фонд, який піде на будівництво бібліотеки-музею.

Міська рада піонерської організації гаряче підтримала звернення дружини імені Зої Космодем'янської, Олега Козлового та Павлика Морозова і вирішила внести в гайдарівський фонд від піонерів міста Кіровограда 900 карбованців.

З метою створення гайдарівського фонду в піонерських дружинах міста проводились недільники по збиранню металевого лому, макулатури, піонери розповсюджують літературу і кошти, одержані піонерськими дружинами за металом і літературу, передають на будівництво бібліотеки-музею.

Вже переведено на рахунок 70098 450 карбованців. Найбільший вклад в гайдарівський фонд зробили піонерські дружини шкіл №№ 6, 11, 18, 17, 9.

К. ПРАВДА,
голова ради піонерської організації.

КОРОТКО

ШЕФСТВО може бути різним. Ось восьмикласники Хмельської середньої школи шефствують над кіоском «Союздруку». Школярі вирішили допомогти кіоскерам у розповсюдженні літератури. Райконтрора зв'язку обладнала для

них спеціальний кіоск. Крім того, піонери продають газети, журнали й книги у себе в школі, доставляють їх жителям додому.

З. КАСЬЯН.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
16 червня 1961 р., 3 стор.

ків-багачів. Німець задоволено оглядав робочу силу: «Русіш арбайтен гут!» — надто передчасно радів він. Так, «русіш гут», але для ворогів — ніколи. Особливо бунтував високий, русьвий хлопець з України. Відмовлявся сам працювати, підбирав товаришів. А при першій можливості втік.

Голодного, знесиленого, його незабаром спіймали в лісі. На цей раз втеча коштувала дорожче побіви кованим чоботом і гумовими палицями. Фашисти пригадали все: попередні втечі, агітації серед робітників маєтку. Вирок єдиний — Освенцім. В табірній картці стояла коротка багатозначна помітка: «Повернення не бажане».

ТРУПНИМ чадом і чорною німотою зустрів табір Павлика. День і ніч валив дим з крематоріїв. Більш як по 250 людських тіл подобі пожирали печі Освенціма. Коли «запаси» трупів вичерпувались, фашисти влаштовували «селекції». На них відбирались знесилені в'язні для поповнення газових печей.

Треба було мати сталеву мужність і вичну віру, щоб вступити в боротьбу із смертю — володаркою в таборі.

Товариш Артеменка по спільній боротьбі з фашистами в Освенцімі, нігій викладач одного з вузів країни К. Е. Карцев пише у

своїх спогадах про появу Павлика:

«В тяжких умовах концтабору він не занепадав духом. Не дивлячись на юність — йому тоді було 16 — 17 років — він служив прикладом і для старших товаришів».

Мужньою поведінкою, кмітливістю Павлик звернув на себе увагу підпільників антифашистської організації Освенціма. Йому стали давати завдання.

Але жорстока рабська праця, постійний голод підірвали здоров'я юнака. Не по літах високий і худючий, він був схожий на привида. На черговій «селекції» його чекав крематорій.

На допомогу прийшли підпільники-поляки. Вони влаштували Павлика в табірний лазарет. Трохи поправившись, він став працювати там прибиральником, одночасно виконуючи обов'язки зв'язківця підпільної організації. Маючи чудову пам'ять, хлопець два рази на тиждень пробирався у підвал одного з блоків і передавав інформації радянським підпільникам від польських товаришів, які працювали в табірних канцеляріях. Ці інформації використовувались потім для антифашистської агітації і випуску листівок.

Павлик швидко оволодів польською мовою, трохи чеською і разом з польським комуністом Людвігом та австрійським комсомольцем

Ернстом розповсюджував листівки, перекладав їх з польської на російську мову.

В табірному лазареті Артеменко виявляв радянських військовополонених, і через нього підпільники передавали хворим хліб.

В підвалі лазарета, куди складали трупи померлих, Павлик влаштував нішу — тайник. Тут зберігались деякі документи підпільної організації, в тому числі план табору з нанесеними на ньому постами охорони, складами та іншими об'єктами.

НАВЕСНІ 1944 року група радянських військовополонених офіцерів за пропозицією одного з керівників комітету підпільної організації Ю. Ціранкевича почала готувати збройне повстання в таборі. Павлика доручили розвідати район розташування зенітних батарей за табором.

Завдання було виконане. Таким же довір'ям користувався юнак і в підпільників Бухенвальду, куди його перевели влітку того ж року. Старші цінували його винахідливість.

Одного разу Павлик пролежав три години на штабелі трупів під рогожею, спостерігаючи за поведінкою поста охорони в тому місці, де намічалось прорвати дрот під час повстання.

Тим часом пекло продов-

жувало поглинати жертви.

На початку лютого 1945 року у Павлика відкрився туберкульоз легенів. Підпільники звернулися до в'язня-лікаря чеха Вінцейна Квета. «Коли ми розповіли йому про Павлика, — згадує К. Карцев, — Квет заплакав. Він сказав нам, що швидше сам помре, ніж дасть померти такому хлопцю».

А вже 11 квітня Павлик брав участь у повстанні в'язнів Бухенвальду.

«Мстити!» — закликали до боротьби останні сили

Та не довелося мужньому синові Вітчизни виконати дану клятву. Фабрика смерті зробила свою справу. Повернувшись додому, він встиг лиш дещо розповісти рідним і односельчанам про нелюдські страждання і горе, які довелося йому пережити. 26 лютого 1946 року Павлика не стало.

НЕВЕЛИКИЙ затінений садок. Під яблунею могла Обеліск з п'ятикутною зіркою і квіти. Їх посадили тут піонери Спасівської середньої школи — юні земляки Павлика, відважне серце якого було так переповнене любов'ю до життя, вірністю Батьківщині.

П. БІЛЯКОВ,
І. БАЗІВ.

с. Спасово
Новгородківського району.

Трава і кривда

— Та як тобі сказати? — Ти краще скажи, хай він зиркав по боках Безбородько. — Перестарався ти, бра-тику, перестарався. Хіба я не казав тобі: не дуже старайся, бо в нас тобі пам'ятника чи монумента не поставлять, хоч ти із шкури вилузайся. Бач, як ти мудрував із горохом, а зрештою, куди потрапив? Аж у фейлетон. От який маеш набуток! — Безбородько поволи, ніби неохоче, виїняв з кишені зім'яту газету.

Марко вихопив її, в очай йому темно застрибала комашня літер, у мізок болісно гупнула раз і вдруге та сама думка: за що?..

На четвертій сторінці його приголомшив самий заголовок фейлетону: «Шар-горох і комбінатор». Чи можна було вигадати щось дошкульніше? В цій писанині його зробили ошуканцем, який, спекулюючи на споживацьких настроях, роздуває свій авторитет і експлуатує багатство землі. Тут навіть словом не згадувалося, що з другого врожаю було здано півтори тисячі пудів гороху державі. Не це було потрібно авторові, який ховався за псевдонімом «Горошина».

Дочитавши фейлетон, посірілий Марко з відразою повертає газету Безбородькові й прикладає руку до грудей, де лежать останні осколки: здається, й вони заворушилися од незаслуженої образи.

— Бач, як, практично, буває в житті, — бражничко ховає газету Безбородько. — І коли подивлюсь я, то не з твоїм здоров'ям тягнути цей віз.

— Ідіть, Антоне Івановичу, — непримиренно поглянула на нього Тетяна й притулилась до батька. — Ідіть од нас.

— Ти вже командуєш замість тата? Багато командирів розвелось у нас, — образився Безбородько. —

Ти краще скажи, хай він здоров'я береже, бо, знову ж, монумента не поставлять.

— Чули вже ваше розумне просторікування! — гнівні рум'яні спалахують на обличчі доньки. — Ідіть.

Безбородько обертається й стачено, з повагою до себе, прямує до гінної дороги.

У Тетяні болем наливаються очі:

— Хіба можна ось так бити в самісіньке серце.

— Це, доню, не в серце, — рукою заспокоює її Марко. — Це не смертельно. Але не легко йому, тому серцю, коли, не розібравшись, б'є свій свого. Ось тоді людина має найтяжчу кару і все одно — це минуше...

— Що ви думаєте робити?

— Послухаюсь тебе: поїду зараз на кілька днів з села. Ну, хоча б у ті місяці, де підбивав танки.

— А спростування писатимете?

— Для чого, доню? Не папірці, а робота, тільки вона спростує все, — засмучено поглянув у даль, де на притінену землю золотим колбком опускалося сонце.

«Я від діда утік, я від баби утік, я від смерті утік, а від обмовника не зміг. Але стискай, чоловіче, серце, стискай його і далі тягни свій плуг»...

ЧОГО Б, ЗДАВАЛОСЯ, журитись, коли правда на твоєму боці? Та все одно грязь, кинута на тебе, тривожить і тривожить душу, і вже не таким ясним здається зоряний посів на небі, і вже не так хвилює стшнена дівоча пісня.

Остеронь по-осінньому зітхає вітер, і ти зітханням відповідаєш йому. От уже й відчув ти важку втому, зібрану за нелегку весну і літо. Невже був кінь, та з'іздився? І в грудях вогнем ворухаться клубки. Напевне, доведеться ще лягати під ніж.

лягли руки на його плечі. Ще недавно вона зі своїм Григорієм утішала його, а він дивився на них, і все одно було ніяково на душі, наче й справді мав провину перед людьми. От і зараз навіть не так ідеш селом, як раніше, саме тіло якось шульється, неначе бажає стати меншим.

У медочку та й купала, Щастя-долі не вгадала.

І тобі не так багато наворжили того щастя, але чому ж і його хтось хоче обкрасти, забруднити?.. Спокійніше, Марку, спокійніше, не таке переживав. День-два пройде — і минуться твої болі, а є такі, що й час відступає перед ними. Багатством тепер рідна мати не вгадала щастя, і ти маеш думати про це... Спокійніше, чоловіче.

Він випростовується, на мить простягає вгору натомлені руки й дивиться на далекі стожари, що бавляться в небі, мов рибки в ріці. Біля тину гойднулася темна тінь. Марко хоче її обійти, але вона прямує до нього, і через хвилює він здогадується, що це Мавра Покритченко з дитям на руках. «Мала мати одну дочку та й купала у медочку», — обзивається в пам'яті дівоча пісня.

Мавра, уся в темному, як черниця, стає напроти нього, і він чує сонне плямкання немовляти, і вже од цього стає легше на душі.

— Спить? — лощенки питається в жінки і нахилється до дитини.

— Воно спокійненьке у мене, — тихо відповідає мати. Жалість і краплини втіхн пробілилися в її словах. Значить, жінко добра, наптяжче минуло в тебе. Але ось у її голосі обзивалася справжня туга:

— Марко Трохимовичу, це правда, що ви покидаєте нас?

— Як покидаю?

Далі буде.

Все ближче журяться дівочі голоси. Це ж улюблена пісня Катерини Задніпровської. В темряві йому засвітилися прекрасні материнські очі, заклекотів її голос.

Конкурс триває та вже зараз визначилися претенденти на першість.

До редакції надходять повідомлення про успішне розповсюдження молодіжних видань. Значно перевищила план передплати на друге півріччя 1961 року Петрівська районна комсомольська організація. Активно ведуть розповсюдження молодіжної преси комсомольці Новогеоргіївської райконтори зв'язку. Заслужовує уваги комсомольська організація школи № 8 міста Кіровограда. За два тижні нею передплатено 271 примірник нелімітованих молодіжних видань, з них 109 — «Молодого комунара».

На знімку: громадські розповсюдженні вчитель Кіровоградської середньої школи № 8 В. А. Кушнір і голова учнівського комітету, дев'ятикласниця Л. Фінева.

НАШ КОНКУРС Хто буде кращим розповсюдженцем молодіжних видань?

Редакція газети «Молодий комунар» разом з обласним відділом «Союздруку» оголосили з 15 травня по 25 червня 1961 року конкурс на кращого розповсюдженця молодіжних видань на друге півріччя 1961 року.

Для переможців конкурсу — первинну комсомольську організацію, яка розповсюдить на всі останні шість місяців 1961 року не менше двохсот примірників нелімітованих молодіжних видань, в тому числі половину з них газети «Молодий комунар», встановлено дві премії. Перша премія — спортивний інвентар на суму 50 карбованців; друга премія — култьінвентар на суму 35 карбованців.

Юнаки і дівчата, які особисто розповсюдять найбільше молодіжних видань на останні 6 місяців 1961 року, але не менше 100 примірників, в тому числі — 50 газети «Молодий комунар», преміюються наручними іменними годинниками (три премії).

Матеріали на переможців конкурсу подаються райкомаами комсомолу та районними відділами «Союздруку» до редакції газети «Молодий комунар». Строк представлення — 10 липня 1961 року.

З СУМКОЮ ВАЖКОЮ НА РЕМНІ

ніків села. Коли ж у листі чи телеграмі невтішні вісті (Наташа це завжди відчуває), листоноша своєю щирою посмішкою, порадою допоможе адресату розвіяти тугу.

То ж не дарма люблять і поважають комсомолку односельчанки. Її фото заслужено красується на Дошці пошани Новгородківської артілі імені Леніна. 135 дворів другої бригади обслуговує Н. Тулиця. Вона першою в районі серед листонош закінчила передплату на газети та журнали на друге півріччя. На її рахунок більше як 170 передплатників.

В кожну хату заходять Наташа. На робочому місці чи на вулиці зустріне вона вас і ось так просто скаже: — Не забудьте, будь ласка, продовжити передплату. Або: — Ви що бажаєте передплатити? Чи знаєте про такий-ось журнал? — і усміхнеться привітно.

Отак завжди: в хорошій сонячній день чи непогоду від хати до хати поспішає дівчина з сумкою на ремні. В кожній сім'ї вона бажаний гість.

— Спасибі тобі, Наташо, — дякують їй.

— Будь ласка, дорога листоношо, — радо відкривають двері всі, до кого завітає Наташа Тулиця.

Б. ПЕТРОВ.
с. Новгородка.

Кажуть що...

...за часів Шекспіра у театрі актрис не було. Жіночі ролі виконували чоловіки. Коли актори зазіпнувалися з початком спектаклю, і публіка надто бурхливо висловлювала свою нетерплячку, хтось з акторів виходив і жартома заспокоював глядачів.

— Прочайте... Королева Єлизавета ще не поголилась.

Редактор **П. МАРЧЕНКО.**

Для художньої самодіяльності

КОЖНІ ДВА МІСЯЦІ листоноші приносять в клуби і бібліотеки невеличку книжечку в червоній обкладинці. Це — репертуарний збірник для художньої самодіяльності, який ось уже шостий рік видає редакція журналу «Соціалістична культура».

Збірник став справжнім пропагандистом нових пісень, віршів, одноактних п'єс, сатиричних і гумористичних творів, а також іншого репертуару для художньої самодіяльності. Саме це й забезпечило його популярність. Збірник виходить тиражем 50 тисяч примірників.

Тільки в 1960 році в збірнику надруковано 37 пісень. Серед них: «З іменем Леніна», «Дума про партію» композитора А. Філіпенка, «Україна сонячна земля» — К. Домінченка, «Верховино, мати моя» — М. Машкіна, «Пісня про рушник» П. Майбороди, «Марічка» С. Сабаша, «Віщі мої, віщі» М. Гринишина і ряд інших, які міцно увійшли в репертуар самодіяльних хорів.

Різноманітна тематика одноактних п'єс. Причому основне місце займає тема сучасності. З десяти надрукованих у збірнику п'єс протягом 1960 року — чотири одержали премії на республіканському конкурсі. Це «Один тільки день» Л. Синельникова, «В тештах» О. Очеретного, «Фабрикант» М. Зарудного, «Далекі друзі» В. Щоголева.

Протягом року випущено два тематичних збірники. Один — присвячений 90-річчю з дня народження В. І. Леніна, другий — сторіччю з дня смерті Т. Г. Шевченка.

В 1961 році у збірнику друкуватимуться пісні українських радянських композиторів Л. Ревуцького, К. Данилькевича, П. Майбороди, А. Філіпенка, Г. Верьовки, А. Кос-Анатольського, Г. Жуковського, І. Шамо, К. Домінченка, М. Жербіна, С. Жданова, а також самодіяльних композиторів М. Машкіна, С. Крапиви та інших.

Нові одноактні п'єси для збірника пишуть драматурги С. Суходольський, М. Зарудний, Е. Кравченко, О. Очеретний, Л. Гроха, В. Щоголев та інших.

На прохання учасників художньої самодіяльності розширено розділ сатири і гумору. Тепер у кожному збірнику друкуються інтермедії під рубрикою «Одарка доярка і Антон Вітрогон».

Кожен клуб і бібліотека можуть передпла-

СПОРТИВНА ХРОНІКА

НА СТАДІОНІ колгоспу імені Леніна Голованівського району відбулася чергова зустріч з футболу на першості району між спортсменами колгоспу імені Чкалова та імені Леніна (с. Грузьке). Перемого здобули гості (6:0).

Л. ПОЛІЩУК.

В УЛЬЯНОВЦІ закінчилась спартакіада учнів середніх шкіл району, в якій взяло участь 12 команд. Перше місце завойовував дружний колектив Ульянівської середньої школи № 1, друге — спортсмени школи № 2, третє — учні Данилобалківської середньої школи.

В ході спартакіади понад 20 школярів виконали нормативи третього спортивного розряду.

М. ШЕВЧУК.

У БОБРИНЦІ вже стало традицією щовихідного проводити спортивні змагання. Ось і нещодавно спортсмени району провели зустріч з футболістами ДСШ м. Кіровограда, баскетболістами Новоукраїнки та спортсменами інших районів і міст області.

В. ЗАГОРНОДНОК.

У НОВОУКРАЇНЦІ відбулися змагання з баскетболу і волейболу на кубок області. Спортсмени місцевого ветеринарного технікуму приймали студентів Кіровоградського технікуму механізації сільського господарства.

Першими зустрілись волейболісти. Перемогли гості з рахунком 2:1. Баскетболісти обласного центру програли новоукраїнцям (54:47).

Л. КУГЕЛЬ.

м. КІРОВОГРАД, вул. ЛУНАЧАРСЬКОГО, 36.
Телефони: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділа — 50-24.
Газета виходить у середу, п'ятницю і неділю.

«Молодий комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Дмитрова
Облвидав, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.